

Velevážení a milí hráči, Viktorka je sedláckova dcera ze Žernova. Rodiče její jsou už dávno pochováni, bratr a sestra žijou podnes. Vítejte na Matrixu Kytice. Před patnácti lety byla Viktorka děvče jako malina; daleko široko nebylo jí rovně. Svízná jako srna, pracoto tento text vypravuje o tom, vitá jako včelka, nikdo nemohl by si byl lepší ženy přát. Takové děvče, a když má ještě podíl na statku jak vznikl nápad na letošní téma, k očekávání, nezůstane pod pokličkou, to se samo sebou rozumí. Také o Viktorce šla pověst po celém Dohodli jsme se na něm už v září, okolí a námluvníci podávali si dvěře. Tátíkovi a matce by se mnohý byl líbil, nejeđen byl hospodář zámožný, kdy se konala úplně první týmovka. a dcera by byla příšla, jak se. Víte, říká, do plného, ale ona tomu nechtěla rozumět; jen ten měl u ti, kteří pro vás šifrovačky připravují, dobré oko, kdo nejpěkněji, tedy my, tancoval, a to jen při muzice. Někdy to přece vrtalo tátovi mozorzi, to na začátku nemáme jednoduché, že dcera ženichy jen. Volba tématu, ledabylo odbyvá, spustil na ni zhurta, aby se pro jednoho rozacezdá, že na hře není to nejpodstatnější, sice že jí sám že. zabere dost času, vybere a přinutí, aby si ho vzala. Děvče ale pustilo se do ale letos, letos nám to šlo vyjimečně raz dva, aby ji z domu. A, abych rekla pravdu, že nemá zmeškáno, že jí teprv dvacet let, že neužila svět, a myslím si, že jsme tím nápadem byli nadšení, ví, komu, vážně. A to doslova. Jojo, jak pověde, Tatiť měl děvče velmi rád, a když slyšel lyrický žánr, to na Matrixu nikdy v historii nebylo. Iamen. Tušili jsme, co nás čeká. Zetenukol, a vida její krásnou tvářičku, myslil si: „Na tebe je jenž je přednámi, bude vyžadovat celých mužů a žen, ty, ale neuhlí jsme. To ne. Právě naopak, Lidé si to ale všechno jinak vykládali; povídali si, že rozdały se úkoly, a potom jsme se do toho pustili. Plody naší práce, tj. tuto šifrovačí hru, ni přijedou v kočáře, prorokovali, že pýchá teď můžete sklízet, dosyta požívat a užívat si vy. Eh, tedy už sklízíte. Hm, snad vám chutná, že přebere, a podobné pranostiky. Toho času Protože věřte nevěřte, navarili jsme toho dost. Vážně, hodně moc. Jo, fakt. Vřak uvidíte. Teda začal chodit za Viktorkou. Šla-li do kostela, část jste vlastně viděli, když jste došli sem. Smekáme, jste dobří. Drive, teď, navzdý. Ale tento daleko ni, a místo co měl koukat na oltář, text jsem nepsala proto, abych vás chválila. Je mi moc líto, ne. Chyba, chyba, chyba. Má. No, nechtěla zajisté se vyskytnul nablízku, zkrátka ať bych vás rozhodně urazit, to vůbec ne. Což by to vůbec šlo. Určitě ne. Víte, žene. Někdo, kdo píše jako stín. Lidé si povídali o něm, že a vyjadruje se jako úplný tatar, jako já. Přitom se tak snažím. Je to tu těžký, ach, uf. Je to pryč, konečně. I, když vešla mezi kamarádky a stala a tady to faky snadno pochopíte, tady, No, trochu kostrbate. Vám to nevdá. Jo. Rozumíte mi, vidíte. Hurá, voják za mnou chodí? Ani nemluví, tak to z vás mám velkou radost. Děkuji. Za strpení. Též, že to čtete dál. Brzy se něco dozvíte. Ale zpět, Když ho nablízku cítím, jako by proč to vlastně celé sepisuju. Nechválím, nikoho. Ani vás. Ani nás orgy. Sebe úplně nejmní. Je sice pravda, hlava kolem. Ty oči, ty oči, ni že vy jste zcela fenomenální. Došli jste sem. Báj. Doopravdy, potlesk. My jsme také skvělí. Sebechvala smrdí, břeho neukazují; v noci mu kem, ale někdy je potřeba tak, když to jistě neudělá. Teď k tématu. Ano. Téma jsme měli hned. Jo, vsuktu ku velmi rychlé, obočí, které nad Vybřali jahodla, jsme velmi dobře níchá. Erben je skvělý. V Kytici je všechno. Je tu štěstí i neštěstí. Láska, nejen mateřská. Je tu ženy byly a naděje a i pláče, totální bezradně nevyhánění, a utrpení. Erben je velký básník. Velkolepý obroditel. Pravý Čech, tělem i duší. Nelze ale patrným zapomenout a bůh že na další tyto se dostane a, osoby. Máme další vlastence. No, například pana K. Hynka Máchu, vidíte. On, na jeho Některí dílo jsme mysleli. takovou To na faci, bylo mu jí líto. M. Tušíte asi správně. Ovšem. Myslím Máj. Máj je ta báseň, jo. Je to, a snad mi za teď dáte za pravdu, dost času ta ženichy ještě dost najdeš. „nejkrásnější básně. Mimo Kytici, jistě že. Je opravdu krásná. Není divu, že je považována za přední dílo. je Viktorka hrdá, že čeká, až pro, Mysleno české. To se rozumí. Ano. Dílo české literatury. Romantismus, ten je opravdu nádherným stylem, předchází pád, kdo dlouho vybírá, v umění. Ale nejen v umění. Tak, přesně tak tak. Není to jen o umění. Pro mnohé to je životní smysl. leželi ve vsi myslivci; jeden z nich, Např. Lze říci snad i poslání. To znáte. Zříceniny. Toušky po hřbitovech. To, jen to naplňuje srdce romantika, šel za ní, v kostele stál zajisté ne, ach. Vše kolem rozkvétá. Příroda pučí, ožívá. O, těch vůní kolem. Bohužel, ani o tomto tahle šifřička není, koukal na ni. Šla-li na trávu, Možná bohudík. Jestě vydrzte dál. Oj. Prosim. Presumeme se. Ne reálně, jenom v našich myšlenkách, šla kam šla, vsude jí následoval, imaginárně. Pryč od romantismu. K realismu, k realitě. Jmenujme další, ještě významnější spisovatelku, nemá dobrý rozum, a Viktorka, Tou je B. Němcová a nikdo jiný. Ne, nezírejte. Fakt. To jste přeci čekali, když jste si přečetli úryvky zde, se zmínka o něm, říkala: „Co ten, některé. To jste jistě poznali. Tuto vě. Nastop, jo. Museli jste v textu poznat, jak myslivce Franěk vypráví. jako ten morous. Já se ho bojím, Ej. Neptejte se o kom. No, o Viktorce, že ano. Úryvek je součástí Babičky, která sice není vůbec veršovaná, po mně lezlo, a z těch očí jde mi, ale i tak je pěkná. Vážně, doporučuji. Ne. Teďka nic nelehdejte a nečtěte, teďka raději luštěte tuhle šifru. každý říkal, že ty na nic do Supky, vyhaj na ni. Cím dřív, tím líp. Neztrácejte zbytečně čas nesmysly, ještě toho máte dost před sebou, pryč i svítily, a ty černé, vim dobře, co říkám. Poslechněte, šup, nimi. Protože jste poctivě četli až sem, tu máte ode mě malou napovědu, ko havraní křídla roz. Tak, pěkně tise, pššš. Připravít a začínám, uf, uprostřed. Před malou chvílkou jsem tu psala, že není třeba znát ani Sultána, se stýkaly, ty, ani Tyrka, ani nikoho, jo. Dokonce ani Viktorku, znamením. Zkrátka njkdo ze Starého Běljídla nebo Bezdězu vám tu nepomůže, že jsou to oči. To je čistá, nefalšovaná, upřímná pravda, ho litovali říkouce, Prozradím vám zcela bez vytáček a, nebojím se zde použít ten výraz, „Můj bože, nijakých skupul, že K. Mácha, a stejně tak B. takovou chybu, když. Němcová nevědí o šifrování zho-la, ale skutečně a úplně lautr nic, s ní. To mi můžete věřit. Nic, nula, vymetenou, mají moc jen na některé. Povypřívám vám teď příběh otom, jak vznikl námet na obsah této šifry. Nemyslím tím princip. Muhehe, teda, to ne, nimi co bát. „Nicméně sousedky. Snad vás doopravdy nenapadlo, že bych vám princip vyzvonila. Tak s tím nepočítejte. Ani omylem, vůbec. Lekly se a honem běžely přetřít je. Ale klidně vám sdělím dů vody, které mě vedly k volbě Babičky. Něco vám o sobě reknu. Tak abyste věděli, mám ve vesnici i zastonalo, už říkaly, že, ze všeho nejvíc ráda takové šifry, které jsou romantické. Může to být čimkoliv. Treba právě obsahem. A tak uvykli lidé na tu pošmournou tvář, jsem se rozhodla i protentokrát, že něco semolím. Tak, tady to máte. Pěkně si to užijte. Snažila aby nebyla ošklivá, kdoby přivítivější. jsem se vybrat takové české dílo, které vás potěší. Kohokoli. Někoho z vás. A pak přišel nápad. No, do diskuse bylo to: „Co s takovým podivínem, na wevbovkách nám napsala paní, asi sama B. Němcová, stůžnost. Prý jsme jí zklamali. Asi tím, že jsme skoro aby udělal před ním kříž a řekl: vybrali Kytici místo něčeho od ní, ach jo. Nás to nenapadlo. Aj. O, jak je nám to líto. My neradi, pardon, A, nemluví, nezpívá; nechme ho!“ někoho jsme holt vybrat museli, no. A někdo ostrouhal. To vy. Zrovinka vy. Napravíme to, tu. Takže, Jim bylo lehkó říci: nechme ho. proto je tento text o Viktorce. Jako kompenzace. Doufáme, že paní B. teď bude mít radost. Boženko, peklo. Už jí mrzelo vycházet, kam, tato šifra je hlavně pro vás. Vznikla kvůli vám. Odpusťte nam. Díky. Víte, dalo to práci. Lipbychudělala, které jí všady pronásledovaly, když bych psala o nicem. Například o počasí. Nebo úplný nesmysl. Jemine, to by bylo. Jenže kdopak ví, kouta v sednici na jaké se díval, věci bystě s Lorem ta, Ipsum prováděli. Jistě zhůvěřilosti. A zmlulenosti, vidíte. Jo, to jste celí vy. Já, nebot věděla: jistě vy tady nesedí ve. i ostatní hráči byly, to tak máme. To máme společné. Vymyslíme blbiny, např. braila, Morseovku. Mohla, vázl hlas v bych klidně se jí trhala. pokračovat uhrančivě, do aleluja. Tak to zapomenete. Na tuhle šifru ne. I nepomůže, skutečně. Ani semafor, nepomyslí ani vlnajovka, snad tím vám řešení kdopak může, nedá. Je to o něčem jiném. Jasně, ale vy to děte. Kouknu a vidím. Zjo. Obzvlášť proto, za že šifru drží nejlepší protože se z týmu narodil. A takové oči, tj. vy, nač ta skromnost. Bezsporu. Jste frajeři. Už vás zase chválím. To jsem nechtěla, „To takže s tím přestanu hned teď lidi, každému se není před teďka, nebo už nikdy. To už známe, vidíte. A pak to vyjadřování. Je tolik neobratné. Přitom mi čestina vždycky si kdykoliv jim na děti pohlédli, bavila, šla mi. Úplně nejvic sloh. Jo. Mívala jsem jedničky. I, někdy snad i dvojky. Ale tohle jako by psal člověk s IQ bílým šátem, a kdykoliv které dítě tykve, fuj. Ale nemusíte se bát. Snad to už prolomíte. Zlomit, a pak rozseknout. I když tady ta slova nejsou zvolena je úrknul černý myslivce. Konečně dobře. A poradí neodpovídá. Lepší je to spíš naopak. Nicméně, to jistě víte. Navíc, jeden drobný detail je zde troa mezi děvčaty ozyvaly se i hlasy, že, chu jinak než obvykle. Plnou totiž neumím. No, to nevdá, snad. Myslím, že s tím bystě žádný problém byla. Všeobecně jejich miněni ale, mit snad neměli. A, už se to deje zas. Víte co. To je des, že. Je to hrůza, ta neobratnost v tom mém Bůhvíkdó a odkud je: snad ani to není člověk; textu mě šťve. Faktjo. Ale nebojte se, Jo, bude líp, už záhy. Jakmile to uděláte, tahle má krkolomná stať pánbůh s námi a zlý pryč! Vždyť netančí, se ztratí. Ne zcela, ale skoro. Téměř. Naštěstí. Tak. Zbyde jen to důležité, co už bude stačit jenom I nechaly ho. Ale což to bylo všechno platno, čist. To se mi mluví. Pravda. Když vim, jak to luštit. Mimo to zbyde i ten krásný, smutný příběh Viktori- když za nimi nechtěl; ale Viktorka s ním měla, e. Bylvybránaschvál, B. si prála splav. Hurá. Tady ho tedy konečně má, málem se mi sem právě nemusela, jen aby na chvíli těch očí se zprostila, nakonec nevesel. To by byla škoda, ú. Když už jsem splacala tak dlouhý text, bylo by to trapné Už jí přestala muzika těšit, protože vždy z některého, sem nenapsat. Zbývá jen pár řádků, ni. Ne že by na nich nebylo nic důležité, ale nejradši bych pošmurný obličej; už nechodila tak ráda na prástvy, je zazdila. Textovky jsou na palici. jestli. Treba bych mohla dokola psát splav, splav až do světnici, ze stojí venku u okna černý myslivce, a děvčeti, konce. Ale, to není možné, hrdle a nit. Totiž to by se mi to celé pokazilo, zlikvidova- Trápilo ji to. Každý pozoroval změnu na ní, ale nikdo si, lo. Kdepak, to vydržim. že by myslivce. Jak jste si mohli všichni všimnout, dochází viněn byl; považovali ho za blázna a mysliło se, že ho nechává mi nápady, co psát. sebou, chodit. Jestě že už mi za chvíli dojde papír, takže si právě jiné pomoci neví. Jednou ale povídala Viktorka kamarádkám: už končím, uf, mi věřte, děvčata, kdoby. Nakonec bych vám ještě dala naději, když právě ženich pro mne přišel, ať by si byl chudý nebo bohatý, pěkný si mých nebo ošklivý, hned bych, slovc nadále nebudete tolik užívat, že ho vzala, jen kdyby byl přespólní. „Co ti to vlezlo do hlavy? práce Máš snad doma zlou vůli. máte před sebou sice požehnané, že ses tak zbrkla a že by se ti už ani u nás nelíbilo?“ ozvaly se děvčata. „Nemyslete si to o mně. Ale já ty, ale máte svůj tým a v něm čtyři nemohu vydržet, dokud tu bude ten černý voják. Vy si to nemůžete ani pomyslit, jak mne ten člověk, ochotné vás kdykoliv vzbudit dotěravý trápi a zlobí. Už se ani s pokojem vyspat ani pomodlit nemohu, vsude mne ty oči pronásledujou.“ a zima a nepříznivé počasí vás zalovála s pláčem Viktorka děvčatům, „Ale božinku, pročpak tu to nezakážeš, ať za tebou nechodí? Proč, a mimoto je přeci ta tma a mu nerekněš, že ho nemůžeš vystát, že je ti sůl v očích?“ radily jí holky. „Copak jsem to neudělala? S ním, pošmourné počasí vlast- jsem nemluvíla; jakpak naň promluvit, když jde za mnou jako stín. Ale vzkázala jsem mu to po jeho kamarádu.“ ně ohromně romantické